

Jeg har jo slet ikke haft tid til at tænke det ordentlig igennem.

Jeg vil også kvittere for en – synes jeg – god debat, og jeg tror ikke, det tjener noget formål på det her fremskredne tidspunkt at genoptage nogle af de miljømæssige argumenter, som jeg mener taler for mit synspunkt i anledning af hr. Brusgaards spørgsmål, så lad os gemme dem til forhandlingerne i udvalget og mellem regeringen og de politiske partier.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 271: Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne i § 58 om støtte til særligt personlige hjælpemidler).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 22/5 96).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jørn Pedersen (S):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi i Socialdemokratiet er særdeles positive over for størst mulig frihed til brugerne og størst mulig brugerindflydelse omkring kropsbårne hjælpemidler og hjælpemidler i det hele taget.

Nu er det sådan, at det lovforslag, nr. L 271, vi førstebehandler her i dag, er blevet til på baggrund af en beretning – nr. 4 vistnok – fra Socialudvalget. Men jeg vil godt sige omkring

udformningen af forslaget og beretningen, at vi havde været meget tilfredse med, om vi havde fået et forslag, der havde været i større overensstemmelse med brugernes ønsker, og som også havde været klarere i sine økonomiske konsekvenser.

Det betyder naturligvis, at vi i den videre behandling af det her forslag vil være meget optaget af, om der måske kunne vise sig muligheder for, at man kunne tage større hensyn til brugernes ønsker, og at man måske også kunne være lidt mere konkret omkring, hvad det kommer til at koste de kommuner, der kommer til at finansiere det her. Vi synes faktisk, at et beløb på 76 mio. kr., som er et skønnet beløb og måske oven i købet er lidt i underkanten, er mange penge at bruge, hvis vi kunne have fundet en løsning, der havde været billigere.

Til gengæld kan jeg ikke undlade at glæde mig over, når vi nu taler om et forslag, der træder i kraft pr. 1. januar 1997, at der allerede er så stor opbakning til finansieringen af det antal millioner, der nu måtte vise sig.

Men som sagt er vi i Socialdemokratiet positive over for den tankegang, der ligger bag, og derfor agter vi at stemme for forslaget, men vi vil stadig væk være opmærksomme på brugernes interesse i det her, nemlig større brugerindflydelse, altså at vi måske kunne lytte lidt til brugerne, ligesom vi vil være optaget af, hvilken økonomi det her må ende op i.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Venstre kan naturligvis give sin fulde og varme støtte til dette lovforslag, som jo da også kun er fremsat, sådan som hr. Jørn Pedersen var inde på det, fordi et flertal i Socialudvalget, hvori Venstre har deltaget, har pålagt ministeren at fremsætte forslaget.

Så parentetisk bemærket: Hvis ministeren havde spillet ud af egen drift noget tidligere, kunne nogle af de spørgsmål, som hr. Jørn Pedersen rejste i sin ordførertale, måske have været bedre afdækket.

Hovedsigtet med lovforslaget er jo at give den enkelte hjælpemiddelbruger et reelt frit valg, samtidig med at hensynet til kommunernes mulighed for økonomisk at styre området ikke tilsidesættes. Den konkrete løsningsmodel svarer da også fuldt ud til det, som Venstre faktisk foreslog i forbindelse med behandlingen af beslutningsforslag nr. B 28 i sidste folketings-samling. For Venstre er der derfor ikke noget nyt under solen.

For os er særligt personlige hjælpemidler, der skal kompensere for et handicap, en så væsentlig ting for den enkelte bruger, at der er alle gode grunde til at sikre brugeren maksimal indflydelse også på leverandørvalget. I Venstre erkender vi nemlig vigtigheden og betydningen af den særlige personlige kontakt mellem bruger og hjælpemiddelleverandør, og det er derfor naturligt for os, at den enkelte bruger har et frit leverandørvalg.

Som udgangspunkt har vi naturligvis fuld tillid til, at kommunerne enten via aftale eller via udbud kan anvise en leverandør, der kan leve op til de krav og forventninger, den enkelte bruger har. Vi har også stor forståelse for, at kommunerne indgår den slags aftaler for at styre økonomien på området.

Forslaget rykker derfor heller ikke ved kommunernes adgang til at indgå sådanne aftaler, men det udgangspunkt ændrer jo ikke ved, at der skal være en alternativ mulighed, en frihed til at vælge anderledes for den eller dem, der af personlige grunde ønsker noget andet, f.eks. fordi man igennem en årrække har oparbejdet et personligt tillidsforhold til en bestemt leverandør.

Med den model, et flertal i udvalget har peget på, kombineres begge hensyn, hensynet til brugerens indflydelse og hensynet til den kommunale økonomi. Vi stiller os derfor også helt, helt uforstående over for, at forslaget skulle medføre årlige meromkostninger på 76 mio. kr. Tværtimod.

Vi undgår med dette forslag, at markedet for personlige hjælpemidler slås i stykker og monopoliseres, så al priskonkurrence i fremtiden udviskes. Min påstand, der, indtil det modsatte bevises, må have samme værdi som ministerens påstand, er derfor, at der ikke på sigt vil være meromkostninger ved forslaget.

For at kunne fikserne det beløb, en bruger skal kunne tage med sig, hvis man vil stemme med fødderne, vil kommunerne jo blive ansporet til at indgå aftaler på området, og de leverandører, der ikke omfattes af disse aftaler, vil naturligvis bestræbe sig på at kunne matche aftalepriserne. Gør de ikke det, vil det frie valg jo medføre en egenbetaling, som vil begrænse omfanget af brugere, der vælger noget andet end det kommunale udgangspunkt. Derved sikrer vi en løbende konkurrence på pris og kvalitet til glæde for alle brugerne og den kommunale økonomi.

Så også ud fra en økonomisk overvejelse kan vi i Venstre derfor anbefale lovforslaget til vedtagelse, selv om jeg gerne vil understrege, at økonomien her er det sekundære i forhold til det menneskeligt rimelige i, at den enkelte ikke skal underkaste sig andres valg.

Per Stig Møller (KF):

Da Det Konservative Folkepartis ordfører, fru Karen Højte Jensen, ikke har kunnet være til stede, skal jeg tillade mig at levere hendes ordførertale.

Det Konservative Folkeparti er særdeles tilfreds med, at et flertal i Folketinget nu er blevet enige om at sikre, at handicappede, som har behov for et særligt personligt tilpasset hjælpemiddel, sikres frihed til selv at bestemme, hvem der skal levere hjælpemidlet.

Denne sag blev allerede i folketingsåret 1994-95 behandlet i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 58, og vi må sige, at Det Konservative Folkeparti sammen med andre oppositionspartier har været meget langmodige med socialministeren.

Ministeren har jo været stillet utallige spørgsmål og været i samråd, og flertallet har gang på gang – det siger jeg også, så Socialdemokratiets ordfører kan høre det – forsøgt at få ministeren i tale, men sandheden er, at ministeren har været alt for passiv. Derfor har et flertal uden om regeringen pålagt ministeren at fremsætte det foreliggende forslag.

Det er naturligvis vigtigt, at den handicappede ikke henvises til at være en brik i systemet, som der bare efter forgodtbefindende kan flyttes rundt med, og sådan er det jo i mange tilfælde blevet. Der er adskillige eksempler på, at systemet har frataget den handicappede selvbestemmelsesretten. Det er menneskeligt set uværdigt.

Forslaget omfatter hjælpemidler, som har en særlig karakter, nemlig kropsbårne eller individuelt fremstillede hjælpemidler som f.eks. ortopædiske sko og proteser, altså hjælpemidler, hvor det er helt afgørende for den handicappede at have et tæt og personligt og tillidsfuldt forhold til den, der skal fremstille hjælpemidlet.

Kommunen kan beslutte, at den handicappede selv anskaffer hjælpemidlet, således at den økonomiske støtte ydes efter regning. Ønsker en kommune at indgå leverandøraftale, vil den handicappede få ret til at fravælge leverandøren og vælge sin egen hidtidige leverandør og dermed få refunderet et beløb svarende til den pris, kommunen kunne få hjælpemidlet for. Indgås

der leverandøraftaler, skal repræsentanter for brugerne inddrages ved udarbejdelsen af kravsspecifikationerne.

Den nye situation er altså, at den handicappede er køberen, at den handicappede bestemmer, og derfor – og det siger jeg også til Socialdemokratiets ordfører – registrerer vi jo i dag, at DHF har erklæret sin tilfredshed over for Folketinget.

For Det Konservative Folkeparti er det vigtigt at slå fast, at forslaget ikke indebærer øget egenbetaling. I øvrigt tvivler vi meget stærkt på, at det bliver så meget dyrere for det offentlige, som ministeren anslår. Hvis udbud, sådan som vi nu ser dem vokse frem rundt omkring, skaber monopol, bliver det hele jo i virkeligheden meget dyrere end i dag. At fastholde bredden af leverandører sikrer snarere et lavere prisniveau, end tilfældet ville blive, hvis dette lovforslag ikke blev vedtaget.

Må jeg afslutningsvis takke de øvrige oppositionspartier for, at det sammen er lykkedes at finde en god løsning på denne sag.

Villy Søvnald (SF):

Lovforslagets baggrund er jo, at vi på det sidste har mødt en række eksempler på, at brugerne af stærkt personlige hjælpemidler har fået deres frihed indskrænket på den måde, at de har fået brudt et langt forhold mellem brugeren og leverandøren i det tilfælde, hvor en kommune har lavet udbud af leverandøraftaler, der udelukker netop den leverandør, den handicappede f.eks. i en årrække har fået udleveret og tildannet hjælpemidler hos.

Jeg bekræfter, at Socialudvalget har været langmodige og i meget lang tid har anmodet socialministeren om at komme med et forslag, der fastholdt brugernes frie valg af hjælpemidler. Men der blev ikke anvist farbare veje. Derfor skrev et flertal i Socialudvalget i sidste uge den beretning, der pålagde socialministeren at fremsætte det lovforslag, der sikrede brugernes frie valg af leverandør.

Beretningen indeholder følgende anbefalinger: Den fastholder, at kommunerne fortsat kan udbyde i licitation, indgå leverandøraftaler for at fastholde prisbevidstheden omkring hjælpemidler, men kommunerne skal inddrage brugerne, så de sikres et bredt varesortiment og reelle valgmuligheder.

Flertallet har heller ikke i beretningen kunnet tilslutte sig modeller, der indeholder øget brugerbetaling. Jeg synes, det er vigtigt, også før den anden delrapport kommer, at der heller

ikke fremover i Folketinget vil være tilslutning til modeller, der indeholder øget brugerbetaling.

Det nye er så, at flertallet anbefaler en løsning, hvor den handicappede selv anskaffer sit hjælpemiddel mod at få regningen refunderet hos kommunen, der skal refundere 100 pct., hvilket understreges i beretningen.

Hvis brugeren ønsker at købe sit hjælpemiddel hos en leverandør, kommunen ikke har lavet en aftale med, så får brugeren udbetalt et beløb svarende til leverandøraftalens beløb. Der skal i alle tilfælde, også selv om man vælger en leverandør, der ikke er opnået aftale med, fra kommunens side være pligt til at vejlede og rådgive – jeg siger det også i forhold til nogle af de skrivelser, vi har fået i dag.

Nu foreligger lovforslaget så. Det er klart, at vi vil kunne støtte et lovforslag, vi selv har bedt om, men der er nogle detaljer i lovforslaget, vi godt vil have endelig afklaret i det videre udvalgsarbejde. Det ene er listen over personlige hjælpemidler, og jeg vil godt bruge lidt tid på at overveje, om listen er udtømmende.

Det andet, vi vil være optaget af, er mellemregningerne i socialministerens lovforslag, der ender på et samlet beløb på 76 mio. kr. Det understreges i øvrigt i bemærkningerne, at det er svært at regne præcist på. Vi vil være meget spændt på at se, hvordan man er kommet lige præcis til det tal og ikke et andet tal.

Jeg synes, vi indfører et nyt princip i forhold til DUT-diskussionen med kommunerne, nemlig prisfastsættelse af en forventet gevinst. Det svarer vel til, at hvis jeg forventer at vinde i tips den her uge, har jeg et tilgodehavende, jeg kan gøre krav på. Jeg synes, det er et helt nyt princip i diskussionen om økonomi mellem de offentlige kasser, at man kan prisfastsætte en forventet fremtidig gevinst. Det er det, vi taler om.

Men jeg vil godt vedstå for SF's vedkommende, at økonomien ikke udelukkende har været det afgørende. Vi anerkender gevinsten i forbindelse med de store brede hjælpemidler, men vi står her netop ved de personligt tilrettede hjælpemidler, hvor lige præcis også hensynet til den enkelte handicappede har en meget stor vægt. Det kan godt være, at det koster den pris, vi så også er villige til at betale.

Jeg skal runde af med at sige, at vi også godt vil takke for den måde, arbejdet er gennemført på, og at man har undladt at ride nogle kæphesten blandt de partier, der har kunnet lave det her, der havde gjort, at man ikke kunne nå til enighed. Det synes vi er flot, og vi håber på et positivt udvalgsarbejde.

Kirsten Jacobsen (FP):

I Fremskridtspartiet er vi meget glade for ministerens forslag. Selv om det skulle tages med tang, så kom det, og vi håber, at barnet kommer sundt til verden, inden vi andre går på sommerferie.

Da vi i 1994 rejste den her problematik, så var det jo, fordi vi i Fremskridtspartiet fandt, at det var ganske urimeligt, at de kropsbårne hjælpemidler havde man ikke nogen indflydelse på, og man kunne jo se, når man gik tilbage historisk, at sådan havde det jo ikke været altid, og den indskrænkning, der havde været i løbet af årene, havde aldrig passeret Folketinget. Men man har indtrykket af, at når der skulle spares lidt, så skar man lidt på den liste, man havde.

Jeg synes også, at det er dejligt, at der ikke er redet nogen personlige kæphest, som hr. Villy Søvnald sagde. Det, man har været optaget af, og det har vi også været i Fremskridtspartiet, var at få løst problemet.

Det er også derfor, at vi til sidst måtte pålægge ministeren at komme med det her forslag, og konsekvenserne af det er jo, at nu kan man altså ikke længere opretholde monopoler. Nu kan den handicappede altså, når det drejer sig om de her personlige hjælpemidler – hvis man ikke er tilfreds med den kommunale leverandør – gå ud og skaffe sig en anden leverandør, og det beløb, man så kan få, er det beløb, som kommunen ellers skulle have betalt til ens egen leverandør. Det er en løsning, som jeg tror alle vil kunne leve med.

Et af de få kritikpunkter, jeg har til ministerens forslag, er, at det er mig totalt og aldeles ubegribeligt at forstå, hvordan man kan finde ud af, at det her koster 76 mio. kr. Det regnestykke tror jeg altså man skal have en højere eksamen, end jeg har, for at kunne finde ud af, eller også skal man have slet ingen, for hvis man aldrig kan få refunderet mere end det beløb, kommunerne selv skal betale sin egen leverandør, så må det her ende ud med et stort flot nul.

Hvis det skulle give øgede kommunale udgifter, så må det jo betyde, at kommunerne sidder og regner ud, at de har så dårlige leverandører, at der er ingen, der vil bruge dem, og når de udbyder i licitation, så kan de kun love så og så mange brugere, så det viser jo kun nødvendigheden af, vi får brudt det monopol.

Men jeg tror simpelt hen, det er en undskyldning fra kommunernes side, og jeg håber meget, at ministeren vil stå imod, når man kommer og siger, at man via DUT-reglerne skal have udlig-

ning for en udgift, som er så søgt, at man næsten ikke engang kan forstå, at man vil være bekendt at fremsætte den.

Men vi er som sagt meget, meget glade for forslaget. Og jeg tror, at de mennesker, som har det hårdt nok i forvejen ved, at de skal bruge paryk eller skal have stomipræparater eller brystproteser eller lignende, nu ser frem til, at de igen får indflydelse på det produkt, de gerne vil have.

Det er blevet værre og værre, og man er jo kommet ud for, at hvis man før skulle have en brystprotese, så havde man en leverandør i byen. I Horsens, kan jeg fortæller jer, skal man nu til Århus for at finde den kommunale leverandør. Man har to at vælge imellem, så jeg kender i hvert fald et tidligere medlem af dette Ting, som vil blive meget glad, når dette forslag er vedtaget.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten var også en del af det flertal, der sidste forår støttede forslaget fra Fremskridtspartiet, B 28, omkring at give brugerne af hjælpemidler større indflydelse på valg af dem, og vi er også en del af det flertal, som har udformet den beretning, der tilsyneladende har dannet grundlag for den her lov.

Om det så lykkes i alle henseender at fange ånden i den beretning, som blev lavet af flertallet, tror jeg vi skal bruge lidt tid på i udvalget for lige at se, om der er et par småting, der kan rettes til.

Vi synes i hvert fald, der kan være et lille problem. Selv om vi i udgangspunktet er positive over for lovforslaget, så er der et lille problem i forhold til, at der kan være en del brugere af hjælpemidler, som bliver forskelligt stillet i de forskellige kommuner. Det er af den simple grund, at de aftaler, der gælder, ikke udløber på ét tidspunkt.

Det vil sige, at den 2-års-frist, som man putter ind i lovforslaget – den tidsgrænse, man lægger ind – kan betyde, at der vil være nogle brugere i forskellige kommuner, der i realiteten aldrig kommer under loven. Det kan være en konsekvens af det. Det bliver også nævnt i bemærkningerne, at der kan være et juridisk problem med at få den til at gælde på samme tid. Jeg synes, vi skal prøve at se lidt på det i udvalget, så der kommer til at gælde nogenlunde samme regler for alle.

Derudover mener jeg også ligesom hr. Villy Søvnald, at listen over forskellige typer af hjæl-

pemidler, der er indregnet i loven, måske ikke er udtømmende.

I hvert fald er vi i forbindelse med vores diskussioner med handicaporganisationerne i de møder, vi har haft med dem, i høj grad blevet gjort opmærksom på problemerne med kørestole, som jo i hvert fald for en gruppe af handicappede er noget meget individuelt, og hvor prisen på sådan en kørestol kan variere fra måske 20.000 kr. til 150.000 kr. eller mere. Derfor må man sige, at det er noget, der skal tilrettelægges forholdsvis individuelt, og det burde måske med i listen over de ting, som kan komme med i denne her lov.

Så er der selvfølgelig også problemet med, hvordan de forskellige brugere og brugerorganisationer får indflydelse på det her område. Vi har her i dag i sidste øjeblik fået forskellige breve fra dem, hvor de gør opmærksom på forskellige problemer i forhold til, om de har tilstrækkelig indflydelse. Det synes jeg også må være noget, vi lige prøver at kigge på i udvalget.

Men som udgangspunkt er vi positive over for lovforslaget, og vi håber, vi så alligevel kan nå med de få dage, der er tilbage, lige at få set på, om der er et par småting, der kan rettes på plads, så ånden i den beretning, som blev lavet af et flertal i udvalget, kan skinne helt igennem.

Sonja Albrink (CD):

Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget mere, men sige, at i CD støtter vi ministerens forslag. Vi synes, det er utrolig vigtigt, at de handicappede personer eller de, der bruger de kropsnære ting, har så gode muligheder som overhovedet muligt, og hvis der er nogle spørgsmål – også jeg har fået nogle henvendelser fra nogle organisationer – så håber jeg, at vi kan få kigget på det i udvalget.

Så alt i alt en positiv indstilling.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg synes, det er fuldstændig rigtigt, som flere ordførere har sagt, at der har været et fælles ønske blandt alle partier om at sikre, at et bestemt mål blev opfyldt, at der så vidt muligt blev indflydelse til de handicappede og andre brugere af personlige hjælpemidler, så stor en indflydelse som muligt, hvor jeg måske ikke overraskende ikke er enig i, at jeg som minister har været passiv i den her sag, men hvor jeg har set det som min opgave at være en nidkær vogter af statskassen, af de offentlige udgifter, samtidig med at vi forsøgte at tilgode se det her hen-

syn. Derfor har vi jo haft forskellige modeller på bordet.

Jeg håber på, at de ordførere, der har sagt, at det her ikke kommer til at koste noget, har ret. Og det er fuldstændig rigtigt, at der også står i bemærkningerne til lovforslaget, at der er tale om et usikkert grundlag for beregningerne.

Jeg vil ikke her gå ind i grundlaget, fordi det er en diskussion i forhold til kommunerne: Hvordan man dutter, hvordan de skal have kompensation. Men det er selvfølgelig klart, at jeg vil give udvalget grundlaget for beregningerne, altså hvordan man er nået frem til de 76 mio. kr., og jeg er kun interesseret i, at det her bliver noget, som kommer brugerne til gavn, samtidig med at det betyder så få omkostninger som muligt. Og hvis en del af omkostningerne kan imødekommene ved, at det faktisk betyder øget priskonkurrence på hjælpemidlerne, vil det selvfølgelig være den bedst tænkelige situation. Omvendt kunne man frygte, at det ville betyde, at der blev grundlag for at tage højere avancer.

Men også dér synes jeg faktisk, vi har en fælles interesse i, at det her kommer brugerne til gode, uden at det går ud over den kommunale økonomi.

Jeg er selvfølgelig også indstillet på, at vi tager diskussionen om, hvad det er for kropsbårne hjælpemidler, der er omfattet af lovforslaget. Men jeg synes også, udvalget er bedre egnet til den diskussion.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu er vi jo landet godt, og så skal man ikke stå og skose nogen, og det skal jeg heller ikke, men blot nævne, at jeg selvfølgelig er meget glad for, at socialministeren er en nidkær vogter af offentlige penge.

Men det kan jeg ikke se har noget med det her forslag at gøre, for flertallet har hele tiden været parat til at lande et sted, hvor der ikke var offentlige penge deri. Det var kun politisk velvilje, der skulle til.

Det bedste, vi kan gøre for brugerne, er at give dem fri ret til selv at bestemme, og når vi gør det på en måde, så kommunerne aldrig skal af med mere end det, de skal af med til anden side, så har vi vogtet de offentlige midler på en nidkær måde. Og så vil jeg bare håbe, at ministeren vil stå imod over for kommunerne og sige, at hvordan man end skal beregne det eller ikke skal beregne det – beregninger ud af den blå luft køber vi ikke. Og der bliver ikke duttet

en eneste krone, medmindre det er bevisligt, at der findes udgifter.

Det håber jeg meget ministeren vil være sikker i, for ellers bliver det her jo bare et forslag om et ekstra bloktilskud.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:
14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 39:

Forslag til folketingsbeslutning om at give Tibet taleret i FN.

Af Bent Hindrup Andersen (EL), Kristen Touborg (SF) og Otto Steenholdt (V).
(Fremsat 7/11 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Den 15. maj havde jeg, som det vil være kendt, en samtale med Dalai Lama. Jeg gav herunder udtryk for, at regeringen ikke ville støtte et forslag af den type, som vi behandler i dag. Jeg understregede, at et forslag om taleret til Tibet næppe kunne vedtages i FN, og at man ved fremsættelse af et sådant forslag risikerede et tilbageslag i dialogen med Kina.

Det, Dalai Lama lagde vægt på under samtalen, var, at det internationale samfunds dialog med Kina skulle fortsættes. Jeg forsikrede om, at den danske regering fortsat ville støtte denne linje såvel bilateralt som inden for EU og FN, herunder i FN's Menneskerettighedskommission.

Regeringen agter at videreføre sin hidtidige linje og finder ikke, at det fremsatte beslutningsforslag vil tjene til at fremme tibetanernes sag. Jeg fik indtryk af under min samtale med Dalai Lama, at det var et synspunkt, han havde forståelse for.

Regeringen kan ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Der har jo været en del diskussion om, hvad det egentlig var, tibetanerne ønskede selv. Og der har været en del polemik i pressen. Der har været nogle relativt klare udsagn, og så har der været nogle udsagn, som sagde, at det ville være at overhale Tibet indenom i deres politik og deres forhandlingsposition.

Og det er selvfølgelig klart, at når vi tager et initiativ som dette her, så er det for at støtte sagen. Og for en sikkerheds skyld gjorde jeg mig den ulejlighed at sende et brev til Indien, til Dalai Lamas kontor, for at høre, hvad de mener om spørgsmålet. Samtidig har jeg givet sekretærerne og finansministeren vores beslutningsforslag med hjem, så de har været godt orienteret om, hvad det går ud på, og hvorfor vi fremsætter det.

Jeg har i dag modtaget en fax fra Indien, som giver en ret klar stillingtagen. Det er en klar udtalelse fra Dalai Lamas officielle informationskontor. Jeg har ikke villet forsøge at oversætte den til dansk, for det kan være vigtigt, at det bliver oversat på den rigtige måde, og derfor afleverer jeg det til Udenrigsministeriet, både det brev, jeg har sendt, og den følgeskrivelse, jeg har fået, så der i hvert fald i den anledning ingen tvivl bliver om, hvad der står i brevet.

Jeg vil så prøve på sådan gebrokkent dansk at læse op, hvad det indeholder. Det kan ikke nås? . . .

Anden næstformand (Henning Grove): Jeg kan se, at der snart er gået to minutter.

Bent Hindrup Andersen (EL):

O.k., så må jeg bede om en kort bemærkning om ganske kort tid igen.

Anden næstformand (Henning Grove): Det kan jo også nås i ordførertalen.